

© tekst: Isabel Versteeg 2008

© illustraties: Marije Tolman 2008

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2008

ISBN 978 90 477 0081 4

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Proost n.v., Turnhout, België

Inhoud

- 1 Lekker zwaaien 10
- 2 Oefening 16
- 3 Het hek 22
- 4 Haaske 28
- 5 Familie 35
- 6 Koe 90Ж 41
- 7 Hoog water 47
- 8 Wedstrijdje 56
- 9 Kleine held 64
- 10 Een ei in de wei 70
- 11 Naar de maan 77
- 12 Dokter Koe 82
- 13 Bangerdje 90
- 14 Gansje 96
- 15 Onweer 103

I Lekker zwaaien

Wat was het warm! Koe zwaaide haar staart heen en weer tegen de vliegen.

De middag was nog maar net begonnen. Wat zou ze gaan doen? Met grazen was ze klaar. Liggen had ze ook al veel gedaan. Koe besloot naar de dikke bomen te slenteren. Daar was tenminste schaduw. Sloom zette ze zich in beweging.

Hé, wat zag ze daar? Hing daar iets tussen de bomen? Iets ge-
ligts?

Koe liep langzaam verder. Nu zag ze het beter. Het was een lap. Ze bleef er een tijdje naar kijken en liep er toen op af.

Voorzichtig rook ze aan de lap. Niet gek, dacht ze. Het rook een beetje naar de zon en het weiland. Maar wat zou het zijn?

Koe keek op van de lap en zag Haas aankomen.

‘Wat goed dat ik je zie,’ zei Koe. ‘Weet jij wat dit is, Haas?’

‘Natuurlijk,’ zei Haas. ‘Een hangmat.’

‘Aha, een hangmat.’ Koe staaarde voor zich uit.

‘Kan je daar dan aan hangen?’ vroeg ze na een tijdje.

‘Nee Koe, je moet erin hangen.’

‘Op die manier,’ zei Koe. Veel snapte ze er niet van.

‘Kijk, zo.’ Met een sprong verdween Haas in de hangmat.

Hij rekte zich lekker uit en ging liggen.

Zijn voorpoten onder zijn kop en zijn ene achterpoot over de andere geslagen.

‘Duw mij even, Koe. Dan kan ik schommelen.’

Koe deed een stap naar voren en duwde met haar snuit tegen de hangmat.

De hangmat bewoog heen en weer en Haas lachte.

‘Harder Koe, harder.’

Elke keer dat de hangmat op haar afkwam gaf Koe een kopstoot.

Haas vloog door de lucht en kwam weer terug.

Heen en weer terug, wel tien keer.

‘Ik word een beetje duizelig, Koe.’

Haas klemde zijn poten om de rand. Hij zei nog iets, maar

Koe verstond hem niet. Daar was de hangmat weer.

Ze zette zich schrap. Baf, dreunde ze met haar kop.

Dat was een harde.

De hangmat kwam terug en hing er slap bij.

Koe keek eens goed.

Ze zag Haas niet meer.

‘Haas, waar ben je?’ riep ze uit.

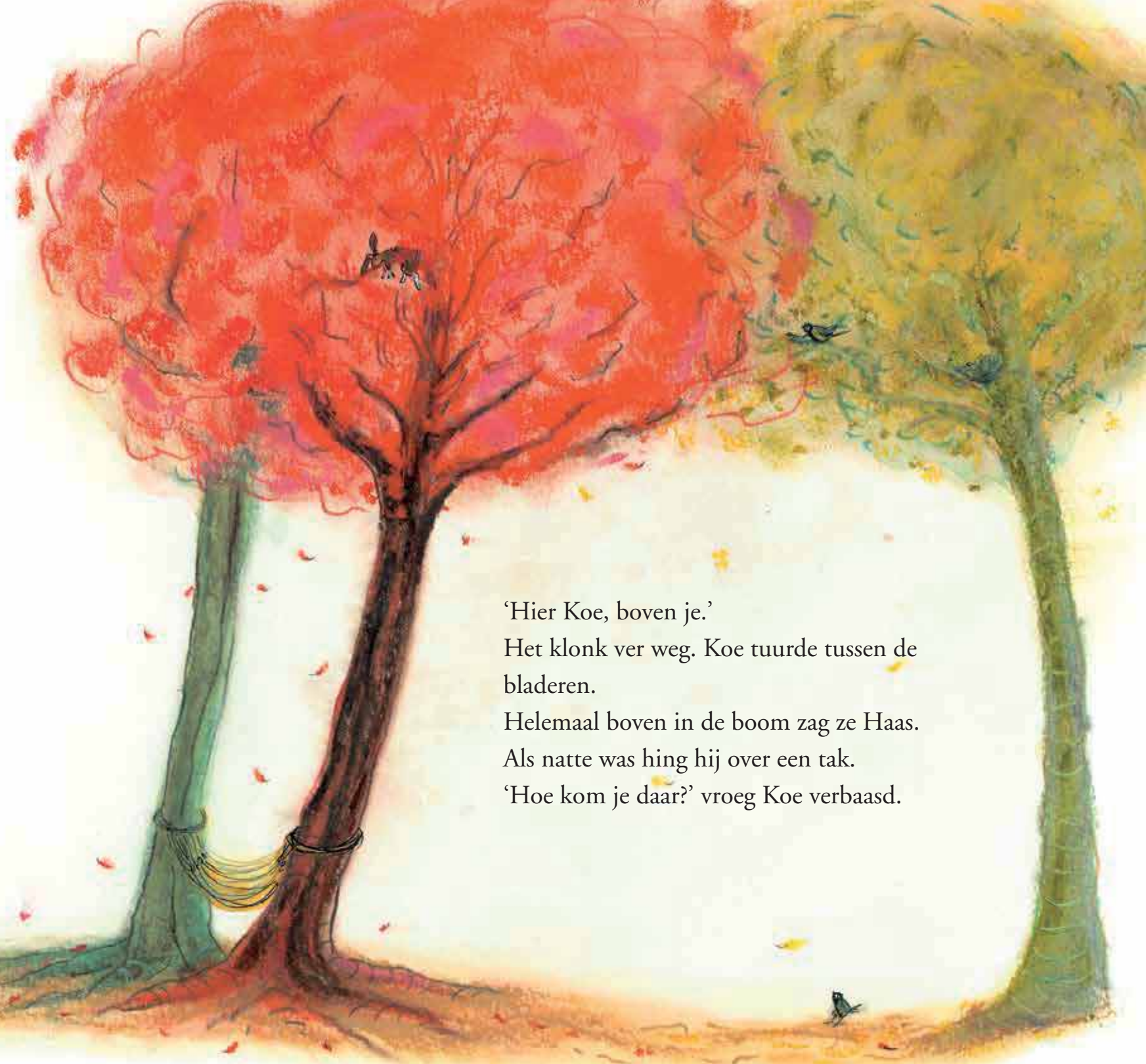
‘Hier Koe, boven je.’

Het klonk ver weg. Koe tuurde tussen de bladeren.

Helemaal boven in de boom zag ze Haas.

Als natte was hing hij over een tak.

‘Hoe kom je daar?’ vroeg Koe verbaasd.

‘Je hebt me gelanceerd. Door die harde duw vloog ik eruit.’

‘Je had wel op de maan terecht kunnen komen,’ zei Koe.

‘Help me alsjeblieft, Koe. Straks val ik!’

Koe keek naar de boom. Daar kon ze onmogelijk in klimmen.

Ze zou iets anders moeten verzinnen. Maar wat? Verzinnen was meer iets voor Haas. Ze schraapte met haar voorpoot over de grond.

Dat hielp. Opeens wist ze wat ze moest doen.

Ze keek nog eens goed naar Haas. Als hij nu zou vallen, zou hij op de klaver terechtkomen. Klaver was wel zacht aan je tong, maar niet aan je billen. Haas zou zich flink pijn doen. Koe liep naar de klaver en ging erbovenop staan.

‘Laat je maar vallen, Haas. Ik vang je wel op.’

‘Vallen?’ schreeuwde Haas. ‘Ben je gek?’

Door zijn geschreeuw verloor hij zijn evenwicht. Hij racete naar beneden. Takken en bladeren raasden met hem mee.

Koe zette zich schrap. Met een dreun landde Haas op haar rug.

‘Gaat het, Haas?’ vroeg Koe voorzichtig.

‘Ja Koe, je hebt me gered,’ piepte Haas.

‘Eerst gelanceerd en toen gered,’ zei Koe trots.

